

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
9 Пж 3351/21
16.09.2021. године
Београд

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Татјане Влаисављевић, председника већа, судије Верице Смиљанић и судије Снежане Илић, чланова већа, у правној ствари тужиоца стечајна маса „БОН КОМЕРЦ“ доо у стечају Инђија, ул. Краља Петра Првог бб, кога заступа Тања Вицковић, адвокат из Новог Сада, против туженог АА из, ул., ради поништаја, вредност предмета спора 1.000.000,00 динара, решавајући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Привредног суда у Сремској Митровици П 394/15 од 09.05.2017. године, у седници већа одржаној дана 16.09.2021. године, донео је:

РЕШЕЊЕ

I **ОДБИЈА СЕ** жалба тужиоца као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** одлука Привредног суда у Сремској Митровици П 394/15 од 09.05.2017. године садржана у ставу I изреке пресуде.

II Иста пресуда **ПРЕИНАЧАВА СЕ** у ставу III изреке и решава:

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу исплати износ од 202.825,00 динара на име трошкова парничног поступка у року од 8 дана од дана пријема преписа решења.

III **ОДБИЈА СЕ** захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Првостепеном пресудом у ставу I изреке одбачена је тужба са примарним тужбеним захтевом, којим је тражено да се поништи изјава састављена и оверена код Јавног бележника ББ из, оверена под бројем 15-152/15 дана 21.05.2015. године, па пресуда има служити као основ за брисање туженог као власника непокретности која у природи представља магацин бр. 6 у сутерену стамбено-пословног објекта, површине 61м2 изграђеног у улици, на кат.парц.бр. КО као и тужба са евентуалним тужбеним захтевом којим је тражено да се утврди да је ништава иста изјава. Ставом II изреке утврђено је да је ништав Уговор о купопродаји непокретности, закључен дана 25.02.2008. године између тужиоца као продавца и туженог као купца који је наводно оверен код Општинског суда у под Ов., а чији предмета је магацин бр. 6 у сутерену стамбено-пословног објекта површине 61м2, изграђеног у улици на кат.парц.бр. КО Ставом III изреке тужени је обавезан да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 101.412,50 динара, а у преосталом делу захтев тужиоца за накнаду парничних трошкова је одбијен.

Благовременом жалбом тужилац побија наведену пресуду у ставовима I и III изреке из свих законом прописаних разлога. Посебно указује на битну повреду одредаба поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, наводећи да пресуда има недостатке због којих се не може испитати, да је изрека неразумљива, противречна сама себи и разлозима пресуде. Појашњава да побијана пресуда не садржи разлоге за одбацивање тужбе са примарним тужбеним захтевом, јер

је због заблуде стечајног управника ВВ тражено да се поништи предметна изјава, имајући у виду да је изјава дата и оверена код јавног бележника услед заблуде даваоца изјаве да постоји пуноважан уговор о продаји непокретности, који је истом пресудом утврђен ништавим. Наводи и да није правилна одлука првостепеног суда којом је тужбу са евентуалним тужбеним захтевом одбацио, јер је суд погрешно утврдио да тужилац нема правни интерес за утврђење ништавости предметне изјаве, будући да је на основу ове изјаве и наводно закљученог уговора о купопродаји, катастар спровео промену носиоца права својине на предметној непокретности. Указујући и да је у целини успео у спору, јер је успео са евентуалним тужбеним захтевом, услед чега није правилна одлука о трошковима поступка, предлаже да Привредни апелациони суд преиначи побијану пресуду или да исту укине и предмет врати на поновни поступак.

Испитујући првостепену пресуду у побијаном делу на основу члана 386, у вези са чланом 402. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да жалба тужиоца није неоснована у погледу одлуке којом је тужба одбачена, док је иста основана у погледу одлуке о трошковима поступка.

У поступку доношења првостепене одлуке није било битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Нема ни повреде из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, на коју се без основа указује жалбом тужиоца. Побијана пресуда је јасна и садржи разлоге о битним чињеницама које су у складу са стањем у спису предмета.

Предмет примарног тужбеног захтева је поништај изјаве састављене и оверене код Јавног бележника ББ из ... под бројем дана 21.05.2015. године, док је предмет евентуалног тужбеног захтева утврђење ништавости исте изјаве, те утврђење ништавости Уговора о купопродаји непокретности закљученог дана 25.02.2008. године између тужиоца као продавца и туженог као купца, а који је наводно оверен код Општинског суда у под бројем Ов. и чији је предмет магацин бр. 6 у сутерену стамбено-пословног објекта површине 61м², у улици на кат.парц.бр. КО

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, на основу Уговора о купопродаји непокретности од 25.02.2008. године, тужилац као продавац је туженом као купцу продао стан бр. 16 на првом спрату површине 75,25 м², који се налази у згради саграђеној на кат.парц.бр. КО, тужени је исплатио купопродајну цену, а наведени уговор оверен је пред Општинским судом у под Ов. од 29.02.2008. године. У РГЗ СКН тужени је уписан као власник стана који је био предмет купопродаје по наведеном уговору. Првостепени суд даље утврђује да је тужени 22.05.2015. године поднео захтев за упис права својине на магацину бр. 6, те да је пренос права својине са тужиоца, извршен по основу оверене фотокопије Уговора о купопродаји број Ов. до године, а чију истоветност фотокопије је оверила и потврдила Општинска управа Општине дана 19.05.2015. године. На основу списка овере Основног суда у, Судска јединица (Општински суд Ов.), суд је утврдио да у спису овере постоји само Уговор о купопродаји непокретности стана бр. 16, а да у том спису не постоји Уговор о купопродаји магацина бр. 6. Тужилац, односно његов законски заступник је дана 21.05.2015. године оверио изјаву број 15-152/15, коју је сачинио на основу приложене копије Уговора о купопродаји непокретности - магацина бр. 6, а на основу захтева туженог за излучење магацина бр. 6 из стечајне масе и давање дозволе на упис права својине на непокретности. У наведеној изјави стоји да при попису имовине стечајног дужника није пописан магацин бр. 6 у сутерену стамбено-пословног објекта површине 61м², изграђеног у улици на кат.парц.бр. КО и да овај магацин није ушао у стечајну масу, па је туженом дозвољен упис права својине на предметној непокретности. Првостепени суд оценом изведених доказа, закључује да је евентуални тужбени захтев делимично основан у погледу утврђења ништавости Уговор о купопродаји магацина, па исти усваја, а

одбацује тужбу са примарним тужбеним захтевом за поништај изјаве број оверене 21.05.2015. године, као и тужбу са евентуалним тужбеним захтевом за утврђење ништавости ове изјаве. Образлаже да наведена изјава представља једнострану изјаву воље једне уговорне стране датој другој уговорној страни и не представља одлуку у смислу утврђивања обавеза или права тужиоца у поступку вршења јавних овлашћења, те да стога нема услова за поништај исте, а да тужилац нема правни интерес за утврђење ништавости исте изјаве.

Одлука првостепени суда којом је одбацио тужбу са примарним тужбеним захтевом за поништај предметне изјаве и са евентуалним тужбеним захтевом за утврђење ништавости исте је правилна, јер је првостепени суд у овом делу правилно применио материјално право. Правилан је закључак првостепеног суда да изјава дата од стране стечајног управника тужиоца, представља једнострану изјаву и не конституише било каква права и обавезе, па се на ову изјаву не могу применити одредбе Закона о облигационим односима о рушљивости уговора. Нема места примени одредаба чланова 111. – 117. Закона о облигационим односима, којима су регулисани рушљиви уговори, јер изјава чији се поништај тражи нема природу уговора. Према законским одредбама, уговор је закључен када су се уговорне стране сагласиле о његовим битним састојцима, на основу чега уговор производи правна дејства у смислу члана 148. Закона о облигационим односима и представља извор облигација, права и обавеза уговорних страна. Предметна изјава нема природу уговора, није извор облигације, односно није створила права и обавезе даваоца изјаве, па је захтев за поништај овакве изјаве недозвољен. У првостепеном поступку је утврђено да је пренос права својине на магацину бр. 6 са тужиоца на туженог извршен од стране РГЗ СКН на основу оверене фотокопије Уговора о купопродаји који је наводно оверен под Ов. од године, а чија ништавост је правноснажно утврђена овом пресудом. Произлази да наведени уговор садржи клаузулу интабуланди, па је упис права својине туженог извршен управо на основу овог уговора, док предметна изјава чији се поништај тражи, није конституисала било какво право у корист туженог.

Правилан је закључак првостепеног суда да тужилац нема правни интерес за утврђење ништавости исте изјаве, будући да се овом изјавом констатује дан отварања стечајног поступка над тужиоцем, подношење излучног захтева од стране туженог, те констатација да предметни магацин није део стечајне масе. Чланом 103. Закона о облигационим односима прописано је да је ништав уговор који је противан принудним прописима, јавном поретку или добрим обичајима, ако циљ повређеног правила не упућује на неку другу санкцију или ако закон у одређеним случајевима не прописује нешто друго. Произлази да се одредбе Закона о облигационим односима о ништавости уговора као извора облигације, такође не могу применити на предметну изјаву тужиоца којом се за даваоца изјаве или туженог не конституишу било каква права и обавезе.

Одлуку којом је тужбу одбацио и у делу тужбеног захтева да суд утврди да ће ова пресуда служити као основ за брисање туженог као власника непокретности, првостепени суд је донео правилном применом одредаба Закона о праничном поступку и Закона о државном премеру и катастру, јер се према одредбама овог закона упис у катастар непокретности врши на основу приватне или јавне исправе која је по садржини и форми подобна за упис, па катастар непокретности у законом прописаном поступку, цени да ли је одређена исправа подбна за упис, а захтев да суд утврди да ће одређена судска одлука служити као основ за упис, није дозвољен.

Следом наведеног на основу члана 401. став 1. тачка 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу I изреке пресуде.

Одлучујући о трошковима парничног поступка првостепени суд није правилно применио одредбу члана 153. Закона о парничном поступку, када је туженог обавезао да тужиоцу накнади половину потребних трошкова, јер није правилно утврдио успех тужиоца у овом спору. Тужилац је поставио примарни тужбени захтев, а у складу са

чланом 197. став 2. Закона о парничном поступку, поставио је и евентуални тужбени захтев на начин да суд усвоји евентуални захтев, ако нађе да примарни захтев није основан. Ради се о захтевима који су у међусобној вези, па успех тужиоца са примарним захтевом не значи делимичан успех у парници. Исто тако успех тужиоца са евентуалним тужбеним захтевом, такође не значи делимичан успех у спору. Како је у конкретном случају усвојен евентуални тужбени захтев и утврђена ништавост уговора о купопродаји непокретности, тужилац је у овом спору успео у целини. Стога му припадају трошкови поступка који су били потребни за вођење овог поступка, а чију врсту и висину је правилно првостепени суд утврдио. Следном наведеног, на основу члана 165. Закона о парничном поступку, одлука о трошковима поступка је преиначена и тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 202.825,00 динара.

Одлука као у ставу III изреке пресуде донета је на основу члана 165. Закона о парничном поступку, па је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка, имјући у виду да је са жлабом успео у незнатном делу, само у погледу одлуке о трошковима поступка.

ТВ/СМ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Татјана Влаисављевић, с. р.

За тачност отправка оверава